

Mâței îi piere repede cheful de mâncare, gândindu-se totuși că, dacă brânza provine din Elveția, e posibil ca doza de cașcaval care cu siguranță a trecut prin Franța, să fi ajuns în Elveția. Se întoarce extenuată la poarta prin care a intrat în parc și, văzând un hotel de 5 stele, corespunzător cu pretențiile și cu bugetul ei, se cazează pentru o noapte.

Mițoie nu știe mare lucru despre cultura elvețiană, dar intuiește că se aseamănă foarte mult cu cea germană. Pregătită să se integreze într-un orașel micuț, dar foarte vesel, adoptă o îmbrăcăminte mai incomodă. Începe prin a-și lipi o burtă o falsă, un costum cu o vestă roșie și o cămașă albă largă. Își ia și un saxofon dezacordat care are puterea de a întrerupe orice conversație imediat, aruncând interlocutorul la dublul distanței legale pentru prevenție împotriva știți voi cui...

Își completează, bineînțeles, și un pașaport fals cu numele: Mitzen. Turist, fotograf amator, lucrează la un articol online despre viața în micile comunități din Elveția. Mâța se folosește de data asta de un mijloc de transport exclusivist și neconvențional – un elicopter pus la dispoziție de hotelul scump pe care l-a plătit. Plătește grăbită în elicopter toate serviciile și lasă și un bacșiș consistent. În timp ce se îndreaptă spre centul orașului, vede un aflus de oameni masivi, îmbrăcați ca ea, vorbind și râzând tare într-o germană stricată, amestecată cu o boabă de franceză.

Se refugiază la o terasă unde nu scapă de gălăgie și, după ce savurează un strudel, se pregătește să caute unde se fabrică brânza. Toate magazinele locale spun că vând emmentaler, dar din experiența internațională a mâței, putem extrage următoarea informare înfiptă bine de Gina în creierul ei: „în spatele magazinelor de suveniruri se ascunde întotdeauna un chinez sau o rețea de chinezi”. Zâmbeste pe sub umbra mustăților, având confirmarea flerului ei, gândind că a scutit câteva ore bune de hoinărit prin magazine.

Instinctele native și simțurile ei ascuțite îi spun să se orienteze după singura coloană de fum negricios care se înalță în tot orașul. Mița se strecoară cu agilitate (și, când nu poate, cu saxofonul) printre grupurile de oameni care asistă la parada orașului, până la ceea ce se dovedește a fi o fabrică de brânză, fiindcă, desigur, brânza emmentaler a devenit brand de țară al Elveției și nu trebuie să se piardă vreă ocazie ca să concureze cu celelalte produse din magazinele din întreaga țară. Fiind ziua orașului, și porțile fabricii sunt deschise. Mița se plimbă prin fabrică încercând pe cât posibil să evite grupurile organizate cu ghizi plictisitori care așteaptă bacșiș. În scurt timp părăsește culoarele largi gândite exact pentru grupuri de vizitatori (în cazurile fericite) sau pentru inspecțiile de orice tip (în cazurile nefericite). Se amestecă printre tot soiul de muncitori și ajunge într-un depozit, în care un singur angajat încărca brânza în camioane gigantice. Mitzen intră repede în vorbă cu angajatul, în speranța că va reuși să-l tragă de limbă:

- Guten tag! Unde pleacă toată brânza? îl întreabă direct mâța.
- Guten tag! răsuflă speriat angajatul, ca la auzul vocii unui inspector.

Vocea pripită a angajatului îi sugerează deja mâței că e vinovat sau cel puțin implicat în afaceri necurate. Așa că așteaptă nerăbdătoare un răspuns. Angajatul, în schimb, după ce vede că nu s-a întâlnit cu un inspector, ci cu un turist rătăcit, îi răspunde degajat:

- Aaa, se duce în Italia, la pizza. Peste jumătate din brânza noastră merge în Italia, acolo fac pizza, lasagna, cu multă brânză.
- Dacă, să spunem, s-ar fura niște brânză, ar merge în Italia, probabil. Nu-i așa?
- O, dar cine să fure brânză, dacă nu italienii? Chiar săptămânile trecute a dispărut un lot întreg. Unele țări sunt implicate în operațiuni suspecte prin aeroporturi cu testele COVID, iar Italia emmentaler, gouda, cașcaval – orice brânză merge peste paste, pizza și lasagna! Nu le ajunge mozzarella!

Mâța, pe care știți deja că nu o interesa nimic în legătură cu virusologia, se hotărăște să viziteze Roma. Fiindcă la ultimele călătorii prin aer, lui Mitzen i-a fost destul de rău, a ales să treacă granița sub formă dispersată în particule elementare subelectronice cu sarcini fracționare. Ce-i complicătenia asta? Mâța, interesată de științe avansate, se gândește să viziteze Marele Accelerator de Particule, de unde speră să ia primul jet de particule către Italia. După ce s-a îmbrăcat în costumul național italianesc, în alb, roșu și verde, și, după ce și-a completat încă un pașaport cu numele Giulliana Mizzarossa, s-a transferat prin puterea magică a gândului (mijloc de transport valabil doar în spațiul aerian al unei singure țări – se spune că nici gândurile nu depășesc anumite granițe) direct la CERN.

Turist nevăzut printre cercetători, reperează un grup de fizicieni care tocmai testează o metodă de teleportare. Auzind cuvintele „teleportare” și „jet de particule”, sare drept în circuitul cuarcilor și bosonilor, convinsă fiind că acceleratorul de particule este un fel de „puterea gândului” care nu ține cont de granițe... Mâța simte imediat că nucleele atomilor din care este formată încep să se dezintegreze și, deodată, pierde contactul cu lumea exterioară și se simte câteva microsecunde personaj în documentarele cu supraviețuitorii morții clinice, martori autentici ai existenței vieții extraterestre. După experiment, fizicienii, vrând să vadă imaginea particulei pe care au teleportat-o, văd imaginea unei mâțe lungite pe ecran, ca într-o transmisiune TV cu întâzieri a unui meci de tenis pe iarbă din primul tur¹ de la Wimbledon. La unul din filtrele tunului găsesc o pălărie cu panglică în culorile italienești. Oamenii de știință, minți limpezi, înțeleg că au teleportat o pisică dotată cu accesorii de tot felul, dar nu au datele clare privind proveniența și nici nu pot calcula poziția finală.

¹ Mai spre sfârșitul competiției, iarba devine pe pământ, iar mișcările rapide ale mingii și stilul specific al jucătorilor se transformă în sărituri lente și timpi de reacție crescuți, similar cu jocul pe zgură.